

قدم به قدم با ستاره های ناشناخته

پهنه پر رمز و راز

فرخ نژاد- بوی خاک، بوی قیچ، بوی گون، نه؛ فقط بوی خداری توانی استشمام و با تمام وجود لمس و حس کنی.

در این سرزمین متفاوت فقط بوی خدا موج می زند. در این سرزمین خاص به هر نقطه و ذره ای که در اطرافت بنگری فقط خداری بینی.

اینجا ذره ذره طبیعت آن از حکمت و بزرگی خدا می گویند و اگر می خواهی برای چند ثانیه هم که شده فقط و فقط خدا را ببینی و با تمام وجود لمس کنی باید پا به این سرزمین بگذاری. دنیایی عجیب و رویایی اما حقیقی.

دنیایی با سرزمینی متفاوت و موجوداتی متفاوت تر که فقط با دیدن آن ها تنها چیزی که به ذهنت می آید بزرگی و شوکت خالق آن هاست.

سرزمین عجایبی که شاید دور از دسترس به نظر برسد اما وجود دارد و حقیقی است.

سربازانی هم که در این سرزمین خاص و متفاوت از این قلمرو پاسداری می کنند آدم هایی هستند که بدون هیچ چشم داشتی فقط به خاطر علاقه آن هم به طبیعت لباس پاسداری از ثروت این سرزمین را به تن کرده و اسلحه بر دوش گرفته اند.

سربازانی که زیبایی موجودات این سرزمین آن ها را شاعر کرده است آن هم شاعر طبیعت و حیات وحش. فقط باید عاشق باشی تا حتی جرات کنی لباس رزم این سرزمین خاص را بپوشی.

فقط باید پا در رکاب این سربازان مخلص و بدون امکانات و تجهیزات بگذاری تا بفهمی عشق و سرباز طبیعت بودن یعنی چه؟

سرخن از سربازان منطقه حفاظت شده در میان و سریشیه است که منطقه ای مطرح در شرق کشور به حساب می آید زیرا زیستگاه گونه شاخص و جهانی قوچ اوربال است که شهرت بین المللی دارد. این روزها با سفید پوش شدن این مناطق محیط بانان با توزیع علوفه و دان به کمک حیات وحش منطقه آمده اند.

به طور حتم باید به این مناطق همراه یک راه بلد رفت زیرا وقتی همراه او که همانند کف دست منطقه را می شناسد و با نقطه نقطه آن بدون هیچ امکانات و تجهیزاتی آشناست بروی دیگر هیچ دلبهره ای از این که گم شوی یا با مشکلی مواجه شوی نداری. راه بلد این منطقه شاید مسئول آن باشد تا طوری برنامه ریزی کند که از نزدیک ترین مسیر، راهی آن مناطق شده و به طور حتم بدون چشم مسلح حیات وحش آن به ویژه گله های قوچ و میش وحشی را ببینی.

کمتر از ۷۰ کیلومتر بر اساس نزدیک ترین مسیری که راه بلد انتخاب کرده باید بیمبیمی تا وارد قلمرو حیات وحش منطقه شوی. شاید همین وسعت بیش از ۸۰ هزار هکتاری آن سبب شده تا راه در

روهای زیادی هم برای شکار چیان زیادی که به این منطقه می روند وجود داشته باشد اما از طرف دیگر امکانات و نیروهای حفاظتی آن خیلی کم است طوری که باید این منطقه ۲۶ محیط بان داشته باشد تا بتوانند آن را پوشش دهند اما در حال حاضر ۱۹ محیط بان کم دارد.

به روستای بیژانم که می رسم وارد قلمرو منطقه حفاظت شده در میان و سریشیه که سال ۸۶ زیر پوشش سازمان محیط زیست قرار گرفته می شویم قرار است دو محیط بان هم برای این که بتوانیم وحوش منطقه به ویژه گله های قوچ اوربال و میش هارا ببینیم همراهیمان کنند.

بعلاوه این سربازان که حراست از منطقه را همیشه برعهده دارند از محل های عبور و وحوش بیشتر

است ولی آنچه بیش از همه چیز زیبایی های این رصد را به اوج می رساند سکوت خاکم بر منطقه است که شاید با صدای خودرو و موتورهای محیط بانان بشکند.

گاهی هم ورزش باد در ارتفاعات و دره ها می پیچد و این سکوت محض را می شکند.

محیط بانان هم از آنجایی که می دانند وحوش بیشتر در چه نقاطی حضور دارند شروع به دور بین کشی می کنند تا ببینند این گله های قوچ و میش در پشت کدام شيله (کم عمق تر از دره) یا تپه حضور دارند.

اولین گله آن ها را به وسیله دور بین در پشت شيله ها می توان دید اما فاصله آن ها خیلی نزدیک نیست تا بدون چشم مسلح این جانوران آزادور ها

را ببینی به همین دلیل محیط بانان دور بین هارا به عکاس و خبرنگار روزنامه داده تا آن ها هم حیوانات را ببینند. حس غیر قابل وصفی است که تا کنون هر جانور وحشی که از پشت قاب تلویزیون و عکس های تله دور بین های کاشته شده دیده ای را اینک با چشم هر چند مسلح ببینی.

همان طور که در حال طی کردن سرازیری ها و سربالایی های ارتفاعات هستیم و راهنما و محیط بانان هم مسیر را طوری طی می کنند تا به پاسگاه محیط بانی علیان برسیم بعد از دور بین کشی های بسیار دسته ای از قوچ و میش هارا در فاصله ای حدود ۱۰۰ متری آن هم بدون چشم مسلح می بینیم این جانوران را ها شده تا حضور مان را

حس می کنند و وسایل نقلیه را می ببینند فرار را بر

